JIGAL KRANT

De kosjere hamvraag

Techina

De parkeerplaats voor de Damascuspoort is vol. Arabisch vol. Een jonge vrouw zie ik de achterbak van haar Nissan Micra openen en naar binnen klauteren. Met capriolen waarmee ze beslist hoge ogen zou gooien tijdens een potje Twister bereikt ze via de achterbank haar plek achter het stuur. Ze start de motor, maar dat lijkt meer een protestactie; haar wagentje is volledig ingesloten. Ook wij kunnen geen kant op. Onze huur-Toyota staat een meter of vier voor de openstaande slagboom. De rij achter ons vloeit naadloos over in de file op de weg. Met zijn hand maakt een parkeermedewerker een draaiende beweging ten teken dat we de autosleutels moeten afstaan. Er zit niets anders op.

Terwijl we ons tussen de auto's een weg banen richting de fraaiste entree van de Oude Stad, zien we hoe de parkeermedewerker verschillende auto's instapt, start en een halve meter verplaatst. Ondertussen geeft hij de Twisterkampioene aanwijzingen. Als in een schuifpuzzel zigzagt ze stapsgewijs richting uitgang.

Binnen de muren van Oude Stad is het minder druk. Wel is het gezelliger dan vorige keer dat ik hier rondliep, maar toen was het crisis in Gaza. De winkeltjes hebben hun sjmattes weer uitgestald en de soldaten die hier en daar staan opgesteld genieten onbezorgd van de zon.

"Willen jullie een ijsje proeven?" In accentloos Nederlands spreekt een man mijn kinderen aan. Hij glimlacht drie tanden bloot. Met veel show maakt de man, die zich voorstelt als Farid, twee softijsjes voor ze klaar. Farid is nog nooit in Nederland geweest en nee, zijn vrouw is geen Hollandse. Hier, voor zijn ijssalonnetje heeft hij zijn talen opgepikt. Negen in totaal. Vrijwel alle toeristen kan hij in hun eigen taal een ijsje aansmeren.

Sempre dritto

Omdat ik er geen snars van geloof vraag ik Farid uitdagend de weg in het Italiaans. Jaren geleden heb ik eens gelezen dat hier in de buurt een techinafabriekje verscholen zit. Maar nooit kon iemand het bestaan ervan bevestigen. Farid wijst naar het pleintje waar we vandaan komen: *torna indietro... a sinistra... sempre dritto...*

De instructies voeren ons door nauwe steegjes naar een afgelegen winkeltje. En verdomd, achterin bevindt zich het fabriekje. Onder een draaiende molensteen worden sesamzaadjes tot pasta vermalen: techina! Op de Israëlische straat belangrijker dan alle partysauzen in de Nederlandse snackbar tezamen. Maar ook in verfijnde Israëlische restaurants is techina niet meer weg te denken. Van voorgerechten tot desserts is techina het geheime wapen van de topchef. De gemiddelde Israëli consumeert jaarlijks meer sesam dan wijn: 6,25 kilo.

De oude machines zijn authentiek smerig. Overal staan dozen, vieze jerrycans en jutenzakken sesamzaad. Op de vloer ligt een dik tapijt van geroosterde sesamzaadjes af te koelen. De Israëlische Voedsel- en Warenautoriteit is hier duidelijk nog nooit langs geweest. Sowieso weten steeds minder mensen het winkeltje te vinden, klaagt eigenaar Zakaria. De schaarse toeristen die komen aanwaaien, zijn niet geïnteresseerd in techina en willen vooral weten hoe ze terug in de hoofdstraat komen.

Zakaria zet plastic bakjes neer om ons al zijn soorten techina te laten proeven. Maar ik maak me steeds meer zorgen om de auto, die nu vast ergens op de Westelijke Jordaanoever rondrijdt. Ik sla de proeverij af en koop voor drie keer niks een liter techina in een merkloze plastic pot.

De auto staat er nog. De ergste drukte is voorbij en zonder problemen rijden we de parkeerplaats af. Pas na aankomst in Tel Aviv ontdek ik de enorme deuk aan de achterzijde van de Toyota.

Drie gouden tips voor iedereen die op vakantie gaat naar Israël: haal een softijsje bij taalvirtuoos Farid, bezoek Zakaria's smotsige techinafabriekje en sluit een allriskverzekering af bij het autoverhuurbedrijf. Ik heb aan alle drie veel plezier beleefd. ■

Belangrijker dan alle partysauzen in de Nederlandse snackbar tezamen